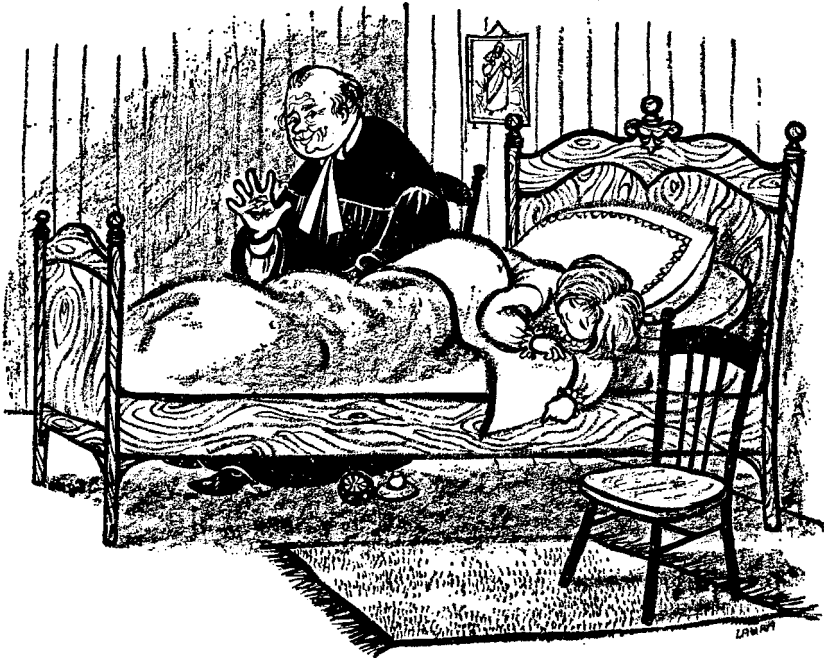

het kamertje in de kerk

ina de vries-van der lichte

HET KAMERTJE IN DE KERK

INA DE VRIES-VAN DER LICHTE

**HET KAMERTJE
IN DE KERK**

Met illustraties van Laura Gerding

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Hoofdstuk 1

„Netjes op je plaats blijven zitten.”

„Ja mama.”

„En aan opa de groeten doen, hoor!”

„Ja mama.”

„Je koffertje niet in de bus laten staan.”

„Natuurlijk niet, mama.”

„Kijk eens, daar komt ie al aan, nu zijn we nog haast te laat.”

Moeder begint op een sukkeldrafje te lopen, Marga en Mieke hollen haar al vooruit. Marga kan 't hardst, Mieke, de dikke Mieke blaast haar rode wangen bol van de inspanning.

De chauffeur van de bus ziet hen al.

Hij roept: „Loop maar niet zo hard, hoor. Ik wacht wel even.”

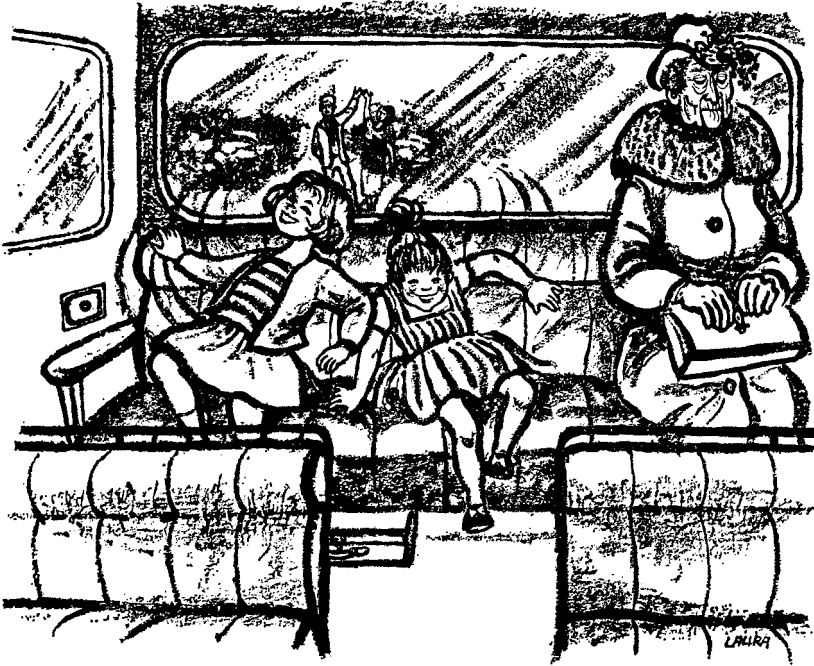
Moeder is toch pas gerust als ze haar meisjes veilig in de bus heeft gezet. Ze krijgen een mooi plaatsje achterin.

„Dag kinderen, zullen jullie lief zijn voor opa en niet te druk voor moeke?”

„Nee mama, ja mama.” Marga en Mieke knikken haar stralend toe. Ze beloven alles. Ze zullen lief zijn voor opa en heel stil bij moeke en ze zullen. . . .

De chauffeur drukt op zijn claxon. „We gaan, mevrouwetje, en we zullen deze dames wel keurig netjes afleveren.”

Moeder knikt dankbaar tegen die vriendelijke chauffeur. Ze is nu wel een beetje gerustgesteld. Als de chauffeur de deur van de bus dichttrekt, stapt moeder een paar passen achteruit.

Langzaam trekt de wagen op. „Dáág, dáág. ”Moeder wuift, moeder zwaait . . .

Marga en Mieke drukken hun neuzen tegen de ruit om haar nog lang te kunnen zien. Maar de bus neemt een bocht en de meisjes rollebollen terug op hun plaats. Ze gieren van de pret. „Zullen we nog es,” zegt Mieke, „dan vallen we weer bij een bocht.” Ze proberen hun neuzen weer tegen het rammelend glas te drukken.

„Hé daar, zitten gaan, jongedames, anders kom je niet heelhuids bij je opa.”

De meisjes gaan verschrikt weer zitten. Marga doet zelfs haar armen over elkaar, net als op school als de juffrouw boos is. Mieke proest het uit. „Doe niet zo bang, zeg, hij lacht alweer.”

Een beetje angstig nog kijkt Marga naar de rug van de chauffeur. Die rug ziet er zo breed en streng uit. Nee hoor, ze durft niet meer.

Mieke heeft alweer wat anders bedacht. „Zullen we het cadeau voor moeke nog even bekijken? De bus rammelt zo, misschien is het wel stuk.”

Samen sjorren ze het koffertje naar zich toe en prutsen aan het slot.

„Het kan niet open, Mieke.”

„Trekken maar,” zegt Mieke met een rood hoofd van inspanning. Ze rukt hard alsof het slotje dan plotseling zal openspringen. Ze hijgt ervan. „Het gaat niet, probeer jij nog es.” Juist als Marga een heleboel kracht wil zetten, staat de bus met een schok stil. Marga vliegt voorover, de koffer glijdt op de grond en het slot springt los.

„Help,” roept Mieke, die hun piama's en vestjes en rokjes over de grond ziet vallen.

„Zo kinders, hebben jullie je koffer hier uitgepakt?” bromt een zware stem boven hun hoofden.

Marga en Mieke kijken niet eens op. Ze zien een paar grote schoenen met broekspijpen daarboven vlak bij hen staan. Met rode wangen proppen ze al de kleren weer in de koffer. Gauw, gauw moet het, want de broekspijpen blijven staan. Aan moekes cadeautje denken ze niet meer. Als eerst die koffer maar dicht is en als die griezelige broekspijpen weg zijn. Ze duwen op het deksel en wringen aan het slot. Hun wangen

worden steeds roder. Hola, de bus gaat weer rijden en door het trillen van de wagen lukt het helemaal niet meer.

„Ziezo, zal ik maar eens helpen,” bromt de zware stem boven hen.

Marga en Mieke durven voor 't eerst even op te kijken.

„Alstublieft mijnheer.”

Sterke handen grijpen de koffer en drukken deze met één beweging in het slot. Met een zwaai wordt hij dan in het rek gezet.

„En nu mag ik zeker wel tegenover jullie gaan zitten?”

Marga en Mieke knikken verlegen tegen de vriendelijke man met zijn brommerige stem. Hij lacht een beetje.

„Zijn jullie samen op reis?”

„We gaan naar opa en moeke, mijnheer.”

„Gaan jullie daar logeren?”

„Ja mijnheer, moeke is gauw jarig en we hebben een cadeautje voor haar . . .” Opeens slaat Marga haar hand voor haar mond van schrik. „Het cadeautje, Mieke.”

Mieke schrikt ook. Ze denken allebei aan de rommel in hun koffer en aan de sterke handen van de mijnheer die het deksel hebben dichtgedrukt.

„Durf jij nog te kijken?”

Mieke schudt haar hoofd. „We zullen het er bij opa meteen uithalen, misschien is het nog heel.”

Ze zitten allebei nu heel stil en braaf op hun plaatsje alsof ze hun domheid een beetje willen goedmaken. De mijnheer tegenover hen heeft niet verder gevraagd. Gelukkig maar. Hij heeft een zakje tabak te voorschijn gehaald en gaat zijn pijp stoppen. Omdat hij in de bus niet roken mag, blijft hij een hele poos bezig met die pijp. Elk draadje tabak, dat on-

deugend uit de pijpekop komt gluren, wordt geduldig ingestopt.

Marga en Mieke kijken ernaar. Ze kijken ook naar de mensen die de bus inkomen, telkens bij een halte. Dikke mevrouwen met tassen vol boodschappen en kleine kinderen die angstig achter hun moeder aan dribbelen.

„Die zijn nog te klein om alleen te reizen,” fluistert Mieke Marga in het oor.

Ze voelen zich heel gewichtig. Het is ook maar geen reis, helemaal naar opa toe. Bij de laatste halte moeten ze uitstappen. Daar gaat de bus niet verder. Het dorpje waar opa woont, is het laatste van een heel lange rij. Daarachter begint de grote dijk dwars door de zee. Maar de bus gaat die dijk niet op. Nee, die moet terug, alle dorpjes langs.

Marga denkt dat de chauffeur wel eens graag de dijk zou willen oprijden om de zee te zien en de meeuwen of een schip.

De chauffeur doet het niet. Precies voor opa's huis keert hij zijn bus en dan gaat hij weer. Terug langs alle dorpjes tot hij weer in het dorp komt waar zijzelf wonen en vader en moeder en de twee kleine broertjes.

Hoofdstuk 2

„Opa, ha opa!”

Marga en Mieke stommelen de bus uit, vallen bijna over hun eigen benen van de haast.

„Opa!”

Twee sterke armen vangen hen op, een snor kriebelt in hun gezichtje.

„Brr, opa, uw snor prikt.”

Opa trekt zich niets van hun tegenstribbelen aan en geeft Mieke nog een dikke pakkerd op haar bolle wangen.

„Even uw krulletjes voelen,” zegt ze en strijkt gauw met haar vinger door de krans van witte krulletjes die onder de pet vandaan komen.

„Gaan jullie mee naar moeke?”

„Ja, ja opa en u moest de groeten hebben van mama en papa en we mochten ons koffertje niet . . . hé, waar is onze koffertje?”

Ze draaien zich alle drie om. Opa begint al naar de bus te lopen en zijn hand op te steken. Als de chauffeur het nu maar ziet, als hij nu maar niet wegrijdt . . .

Nee, hij lacht al, hij steekt zijn hand op.

Opa klimt moeizaam de bus binnen, komt er even later met het koffertje weer uit.

„O domme kinderen, wat zal moeke wel zeggen als ze het hoort,” broemt hij goedig.

Marga en Mieke zeggen niets. Ze kijken een beetje verlegen. Wat zal moeke wel zeggen als ze het hoort en als ze het ziet . . . Ze denken allebei aan moekes cadeau. Zou het nog heel zijn, of . . .

„Kijk eens, wie komt daar aan?” wijst opa.

Marga en Mieke hollen opeens vooruit. „Moeke, moeke!” Ze botsen in hun vaart tegen de oude vrouw op.

„Voorzichtig toch, wildebrassen, jullie zijn nog niets veranderd.” Maar moeke knuffelt ze toch en trekt ze allebei dicht tegen zich aan. „Kom maar mee, we gaan gauw naar huis. Daar staat chocolademelk klaar en koek.”

Marga en Mieke dansen aan moekes arm.

„De groeten van mama en papa,” babbelen ze, „en van Rutger en Dirk. Rutger mocht bij de buurvrouw spelen toen mama ons naar de bus bracht, maar Dirk sliep in de wieg.”

„En je vader, waar was je vader dan?”

„Naar z'n kantoor toch,” zegt Mieke. „Vader moet werken. Weet moeke dat niet eens? En moeke, als u jarig bent, komen papa en mama ons halen met Rutger en Dirk.”

„Kind,” schrikt Marga, „dat had je toch niet mogen zeggen. Dat was een geheim.”

Miekes wangen kleuren rood, maar moeke zegt: „Het duurt nog bijna een week voor ik jarig ben. Dan ben ik alweer vergeten wat Mieke gezegd heeft en dan is het toch nog een verrassing.”

Mieke loopt maar gauw achter opa de achterdeur binnen. Ze schaamt zich een beetje dat ze het geheimpje van mama verklapt heeft. Zou moeke het echt vergeten? Als ze eenmaal binnen zijn, denkt ze er niet meer aan. Mieke en Marga smullen van de chocolademelk en vertellen honderd uit over moeder en vader en de broertjes.

Opa en moeke luisteren maar. Soms schudden ze hun oude hoofden.

„Kinders, kinders, wat doen jullie vaak wild. Vallen jullie nooit?”

„O ja moeke, kijk maar.” Mieke laat moeke haar zere knie zien en Marga heeft een paar blauwe plekken. Opa en moeke schudden nog harder hun hoofden. Het lijkt wel of ze zelf de pijn van de zere knieën voelen.

„Gaan jullie mee naar het kamertje?” vraagt opa.

Marga en Mieke vliegen overeind. „Ja opa, ja.”

De lege chocoladekopjes rinkelen op tafel. Moeke zet ze

hoofdschuddend in elkaar. Opa neemt het koffertje mee en loopt voor de meisjes uit de gang in.

Marga en Mieke lopen vlug achter opa aan en lachen al een beetje. Nu gaan ze naar het kamertje. Het kamertje dat bijna niemand weet en dat er toch is.

In de gang zijn een heleboel deuren. De deur van de slaapkamer en de deur van de kelder en die van een diepe kast . . .

Opa doet nog een andere deur open en dan . . . dan staan Marga en Mieke opeens in de kerk. Ze blijven even staan. Het is zo stil in de kerk. Het lijkt wel of alle stoelen hen aankijken. Wat doen jullie hier midden in de week? Het is toch geen zondag!

Opa loopt al verder met het koffertje in zijn hand. Hij kijkt niet eens naar de stoelen en het orgel en de preekstoel. Opa is koster. Hij komt elke dag in de kerk. 's Zondags om de kerkdeuren open te doen en het glaasje water voor de dominee te vullen en in de week om de kerk schoon te houden. Opa kan alles in de kerk vinden, al is het helemaal donker.

Op hun tenen lopen Marga en Mieke achter opa aan. Ze durven geen lawaai te maken. Het is net of dat niet mag. Het lijkt wel of de stoelen en de voetenbankjes fluisteren: „Ssst, stil zijn!”

Opa loopt naar een hoek van de kerk. Daar is een deur en achter die deur . . . Marga en Mieke vinden het weer even spannend als altijd. Achter die deur . . . is het kamertje.

Wijd zwaait opa de deur open en dan zien ze het weer. Daar staat het oude tweepersoonsledikant met de keukenstoel ernaast. In de wand zijn een paar haken gemaakt om kleren op te hangen. Meer is er niet. Meer kan er ook niet in het piepkleine kamertje.

„Ziezo,” zegt opa en hij zet het koffertje op het bed, „ga nu je koffer maar uitpakken.”

Mieke prutst aan het slot. Het springt meteen open.

Opa blijft nog even staan kijken. Hij ziet de wanorde van truitjes en rokjes en piama's.

„Wie heeft jullie koffer ingepakt?”

„Mama,” zegt Mieke dadelijk.

„Heeft ze dat zo slordig gedaan, alles is gekreukeld!”

„Nee opa, o nee opa, mama heeft het netjes gedaan, maar de koffer is gevallen en toen . . .”

Hoofdschuddend loopt opa weg. En Marga en Mieke horen hem nog brommen: „Zulke slordige kinders toch!”

Haastig grabbelen ze onder in de koffer. Hoe zou het zijn met het cadeautje voor moeke? Zou het stuk zijn of . . . Mieke heeft het eerst het papier te pakken, ze wikkelt het vlug af en dan . . . dan krijgen ze een kleur van schrik.

Stuk. Helemaal stuk!

Hun mooie paddestoel van klei, die ze zo prachtig geleverd hebben, is stuk. De hoed, de rode hoed is eraf gevallen. Die ligt nu naast de steel in het papier.

Ze kijken elkaar aan. Het lijkt wel of ze allebei willen vragen: wat moeten we doen?

Marga probeert de hoed op de steel te zetten. Het lukt niet. Wat moeten ze nu beginnen?

„Plakken,” zegt Mieke, „met lijm.”

„We hebben geen lijm.”

Dat is waar, ze hebben geen lijm en geen klei en ze kunnen er niemand om vragen. Volgende week is moeke jarig en wat dan? Hoe moeten ze die prachtige paddestoelenhoed weer netjes op zijn steel krijgen? Ze hebben er zo hun best

op gedaan. Papa heeft de klei uit de stad meegenomen, Margga heeft de paddestoel gekneed en samen hebben ze 'm ge-verfd toen ie droog was. De hoed rood, de steel geel en het kluitje grond daaronder groen. Wat zou ie mooi staan in moekes vensterbank tussen de bloempotjes. Samen hebben ze een mooi papiertje opgezocht en mama heeft de paddestoel in de koffer gestopt. „Voorzichtig zijn, hoor, dat ie niet bréékt!”

Nu is de paddestoel toch stuk en moeder is er niet om hen te helpen. Als moeder komt, is moeke al jarig. Dan is het te laat. Wat nu?

Mieke wil er niet langer over denken. „Laten we 'm maar onder het bed zetten. Het duurt nog een heleboel dagen voor moeke jarig is. We hebben tijd genoeg.”

Ze kruipen allebei onder het bed en zetten de paddestoel in het donkerste hoekje neer. Zo kan moeke 'm niet zien als ze het kamertje binnenkomt.

„Ga je mee de kerk in?”

Ze sluipen samen op hun tenen tussen de zwijgende stoelen door, ze strijken met hun vingers langs het orgel. Ze klimmen ook op de preekstoel en voelen eens aan de zware bijbel. Hier staat 's zondags de dominee altijd met een mooie zwarte toga aan om te preken. Als hij zijn armen optilt lijken z'n wijde mouwen net twee zwarte vleugels.

Opa zit onder de preek altijd op zijn vaste plaats. Marga en Mieke kunnen die precies aanwijzen, helemaal achteraan. Moeke zit dan naast hem met een voetenbankje onder haar voeten.

Marga en Mieke moeten eigenlijk oma tegen moeke zeggen of grootmoeder, maar iedereen in het dorp noemt de kostersvrouw moeke en daarom doen Marga en Mieke het ook maar. Moeke vindt het niets erg, hoor. Ze vindt die naam wel een beetje mooi.

„Ga jij in de kerk zitten,” zegt Mieke, „dan ben ik de dominee.” Ze spreidt haar armen alvast wijd uit. Jammer dat ze korte mouwen in haar truitje heeft.

Marga gaat op moekes plaatsje zitten, met haar voeten op het voetenbankje. „Ik zing,” zegt ze, „ik zing een mooi vers.”

Vóór ze beginnen kunnen, steekt moeke haar hoofd om de deur. „Komen jullie eten, de tafel is al gedekt.”

„Ja moeke.”

„Is je koffertje al netjes uitgepakt?”

„Nee moeke.”

„Foei, wat hebben jullie dan al die tijd gedaan? Na het eten dan, hoor!”

„Goed moeke,” beloven Marga en Mieke gehoorzaam en huppelen blij achter hun grootmoeder aan naar binnen.

Hoofdstuk 3

Het is nacht.

Het kamertje in de kerk is helemaal donker. Alleen door het kleine raam valt een smal lichtstreepje. Dat is van de lantaarn die op het hoekje van de straat staat.

In het brede bed liggen de twee zusjes. Marga en Mieke slapen niet. Ze fluisteren.

„Mieke, slaap je?”

„Nee.”

„Zeg, nu hebben we geen cadeautje voor moeke en de volgende week is ze jarig.”

„Wel als we de paddestoel kunnen maken.”

„Maar hoe?”

Het blijft even stil in bed. Ze denken allebei diep na.

„Een touwtje erom,” zegt Mieke.

„Hoe kan dat nou, dat blijft toch niet zitten!”

Nee, dat gelooft Mieke eigenlijk ook niet, maar hoe dan?

Ze weten het niet. En onder hun bed, in het donker, ligt heel stil de rode hoed van de paddestoel naast de steel.

„Moeke is nog lang niet jarig,” troost Mieke, „dat duurt nog . . . vier nachtjes.”

Marga is er niet gerust op. Zou over vier nachtjes de paddestoel heel zijn?

„Hadden we het koffertje maar niet opengemaakt. Was mama maar hier.” Ze begint bijna te huilen.

„Ach kind, we gaan alle dagen heel hard denken tot we iets weten en anders . . . anders . . .” Mieke weet zelf niet goed wat er anders gebeuren moet. „Kom,” zegt ze dan maar, „zullen we water gaan drinken bij het fonteintje?”

„Ik durf niet.”

„Ik wel, hoor,” zegt de dappere Mieke. Ze glijdt al met haar blote benen uit bed.

Marga wil niet achterblijven. Ze glijdt ook uit bed. Mieke opent de deur op een kier. Samen kijken ze de duistere kerk in.

Brr, wat donker, wat stil, wat griezelig. Ze kunnen de stoelen niet eens zien, zo donker is het. Alleen het glaasje water op de preekstoel glimt.

„Kom,” zegt Mieke. Ze trekt Marga mee. „Zachtjes, hoor, als opa ons hoort, of moeke . . .”

Op hun tenen sluipen ze de kerk in. Dat gaat zo zacht met hun blote voeten over de planken vloer.

Mieke loopt voorop. Ze trekt Marga mee.

„Ik zie niets, loop niet zo hard, trek niet zo . . .”

„Kom kind, wat geeft dat nou, hier aan de kant staan geen stoelen.”

Mieke geeft Marga een ruk zodat ze bijna omtuimelt.

„O Mieke, ik durf niet, ik durf niet verder.”

„Nou, blijf hier dan staan, dan haal ik wel water voor je in het glaasje van de dominee.”

„Nee, nee, ik ga mee, ik durf niet alleen.”

Mieke grijpt Marga stevig vast. „Kom dan maar, ik ga voorop.” Ze trekt haar zusje mee, maar opeens . . .

Rommeldebom, rommeldebom. „O, au, help . . .”

Het is een vreselijk lawaai in de stille, donkere kerk. Het

lijkt wel of alle stoelen tegelijk omgestommeld zijn, of alle voetenbankjes samen over de houten vloer dansen.

„Help, Mieke, help,” gilt Marga. Ze ligt op de grond tussen de poten van een stoel en probeert vergeefs overeind te krabbelen.

Mieke ligt ook op de grond. Ze wrijft haar zere knie . . .

Dan opeens valt er een brede bundel licht in de kerk, de gangdeur is wijd opengegaan. Daar staat opa. Opa in zijn piamajasje en met zijn lange witte onderbroek aan.

„Wie is daar? Wat is dat voor een lawaai?”

„Ik opa,” roept Mieke, „ik ben gevallen.”

„Ik opa,” fluistert Marga, „ik ben ook gevallen.”

Opa komt de kerk in op zijn blote voeten. Hij draait het lichtknopje om en dan moet hij opeens verschrikkelijk lachen.

„Slapen jullie hier, in de kerk, tussen de stoelen?”

„Ja opa, nee opa.”

Opa komt dichterbij. Hij raapt een stoel op en hij raapt Marga op. Mieke krabbelt zelf overeind. Ze wrijft nog haar zere knie.

„Wat is er gebeurd?” klinkt een stem uit de gang. Marga en Mieke schrikken een beetje. Het is moeke.

„Ja, wat is er gebeurd?” vraagt opa, „ik dacht dat jullie veilig in bed lagen.”

„We hadden zo’n dorst.”

„En het was zo donker in de kerk.”

„Toen liepen we tegen de stoelen op.”

„En toen . . .”

Opeens schrikken ze alle vier. Er wordt hard op de kerkdeur gebonsd. Marga klemt zich vast aan opa’s onderbroek. Mieke vergeet haar zere knie te wrijven.

„Wie is dat?” zegt moeke.

„Wie is dat?” zegt ook opa, maar hij loopt toch moedig naar de deur op zijn blote voeten. Z'n witte krulletjes glanzen in het lamplicht.

Marga heeft stijf Mieke vastgepakt, nu opa zo vlug weggelopen is. Angstig kijken ze naar de deur. Wie staat daarachter, wie heeft er gebonsd?

Opa opent dapper de deur en dan . . . dan moeten opa en moeke opeens lachen. Daar staat de politieagent van het dorp. Hij kijkt verbaasd naar opa en moeke en naar de bange meisjes.

„O,” zegt hij. „Ik dacht . . .”

„Ja,” zegt opa, „ik dacht ook . . .”

En ze lachen allebei.

„Kom binnen,” zegt opa, „het tocht zo door die deur.”

De politieagent komt de kerk instappen en dan staan zijn grote zwarte laarzen naast opa's blote voeten.

„Ik zag licht branden in de kerk,” vertelt de agent, „en toen dacht ik . . .”

„. . . dat er dieven in de kerk waren,” vult opa aan, „ha-ha-ha-ha!”

„Nee, geen dieven, maar twee kleine stoute meisjes die al lang hadden moeten slapen,” zegt moeke.

Marga grijpt Mieke steviger vast en Mieke wrijft weer haar knie van verlegenheid.

„Kom,” zegt moeke, „we zullen jullie eerst eens lekker in bed stoppen.”

Ze neemt de meisjes mee naar het kleine kamertje en stopt ze warm in.

„Doet je knie nog pijn?”

„Nee moeke.”

„Liggen jullie lekker?”

„Ja moeke.”

„Gauw gaan slapen, hoor, en niet meer uit bed komen.”

Moeke doet de deur van het kamertje achter zich dicht. Marga en Mieke horen alleen nog wat gemompel en de brommerige stem van de agent. Hoor, opa lacht weer. Ha-ha-ha-ha!

Er klinkt gestommel. Opa zet zeker de stoelen weer recht. Dan klinken de zware voetstappen van de agent door de kerk, de deur valt in het slot.

Het wordt stil. Opa en moeke zijn naar bed gegaan.

„Mieke, slaap je al?”

„Nee.”

„We hebben nog geen water gedronken, zeg.”

„Ik heb geen dorst meer.”

„Ik ook niet.”

„Eng hè, die agent.”

„Nou, en opa was niks bang.”

„Opa is nooit bang.”

„Als ie nou es op opa’s voet getrapt had.”

„Ja, met z’n laarzen, hè!”

„We weten nòg niet hoe we moekes cadeau moeten heel maken.”

„Morgen,” zegt Mieke slaperig, „morgen zullen we iets bedenken en dan . . .”

Hoofdstuk 4

„Straks mogen jullie opa helpen de kerk schoon te maken,” zegt moeke. „Het is zaterdag, de grond moet geveegd en alle stoelen afgestoft. Opa kan best een beetje hulp gebruiken.” Marga en Mieke knikken. Fijn, opa helpen . . . dat willen ze best.

„En ik zal intussen jullie kamertje doen,” gaat moeke verder, „het bed moet opgemaakt en het zeil gezwabberd.”

Marga en Mieke schrikken. Ze kijken elkaar aan.

„Nee moeke, nee, nee.”

Moeke is verbaasd. „Niet? Maar morgen is het zondag, dan moet alles keurig zijn. Dat doet mama toch ook.”

„Ja moeke, nee moeke, het hoeft echt niet,” zeggen ze benauwd.

O, als moeke in hun kamertje gaat kijken, als ze de paddestoel vindt met de rode hoed naast de steel.

„We doen het zelf wel,” zegt Mieke met een kleur. „We kunnen het best, hè Marga!”

Marga knikt. „We kunnen het best zelf.”

Moeke kijkt naar opa en opa zegt: „Laat ze maar werken, dat is goed voor ze. Dan kun jij meteen beginnen aan de soep voor zondag.”

„Vooruit dan maar,” zegt moeke, „maar keurig, hoor, en netjes. Ook de hoekjes stoffen en het zeil onder het bed.”

„Ja moeke, goed moeke.” Wat gelukkig dat ze het zelf mo-

gen doen. Als moeke in hun kamertje kwam en onder het bed keek . . .

Meteen na het ontbijt gaat opa de kerk in. Marga en Mieke huppelen hem achterna.

„Mogen we helpen, opa? We zullen erg ons best doen.”

Een poosje sjouwen ze hijgend met de stoelen.

Opa plaagt: „Pfft, wat een mugjes zijn jullie, je kunt niet eens een stoel dragen.”

Ze doen nog meer hun best. Dàt zullen ze opa eens laten zien. Mieke ziet rood van inspanning en Marga klemt stijf haar lippen op elkaar. Eindelijk zakken ze toch allebei op een stoel neer om uit te blazen. Ze kijken naar opa die met gemak drie stoelen tegelijk draagt.

„Wordt u niet moe, opa?”

„Nou en of,” zucht opa, „ik kan geen stoel meer optillen.”

Hij komt gezellig naast hen zitten. Wat lijkt de kerk nu raar met al die stoelen aan de kant. Net of het geen kerk meer is. „Dit is ook geen echte kerk,” vertelt opa, „het is maar een hulpgebouw. Later komt er misschien een echte kerk van steen. Deze is helemaal van hout, zie je wel.”

Mieke trekt opa aan zijn jas. „Mogen we schommelen?”

„Toe dan maar,” bromt opa goedig. Hij gaat de hoge trap halen en de schommel.

Marga en Mieke kijken ademloos toe hoe de touwen aan de dikke houten balk worden vastgemaakt. Heel stevig, dan kunnen ze niet vallen.

„Ziezo,” zegt opa, „en nu maar schommelen. De oudste 't eerst.”

Marga gaat op de schommel zitten. Mieke zet haar op. Ha, fijn gaat dat, schommelen door de lege kerk.

Marga schommelt over opa heen, die ijverig de vloer staat te vegen.

„Nog hoger,” roept ze, „dat gaat fijn.”

Mieke geeft haar een harde zet. Als je heel hoog schommelt, kom je boven de preekstoel uit. Mieke heeft zelfs eenmaal het glaasje van de dominee onder zich zien staan. Dat was griezelig, maar toch ook mooi.

„Nou ik,” zegt Mieke.

Nu gaat Marga opzetten. Eerst gaat het langzaam. Die dikke Mieke is zo zwaar. Maar dan komt ze toch hoger en hoger.

„Opa, opa, kijk es!”

„Ja, ja,” bromt opa, „houd je maar goed vast, hoor!”

„Is jullie kamertje al klaar?”

Marga en Mieke schrikken. Ze kijken allebei naar de gangdeur. Daar staat moeke.

Marga vergeet op te zetten, Mieke schommelt hulpeloos heen en weer. Ze wil zich van de schommel af laten glijden, maar ze durft niet.

„Ik geloof toch dat ik dat kamertje zelf maar even doe.”

„O nee, moeke, nee.”

Mieke laat zich pardoos van de schommel vallen, weer op haar zere knie. Ze krabbelt overeind en begint met een vuurrood hoofd haar knie te wrijven.

„We gaan meteen beginnen, moeke, ècht,” zegt Marga en ze holt al naar het kamertje toe.

„Hier is de stofdoek en de zwabber,” zegt moeke.

Mieke hompelt achter Marga aan met de stofdoeken en de zwabber onder haar arm.

In de kerk horen ze moeke mopperen en opa lachen.

„Doe de deur dicht,” fluistert Marga. „Zullen we eerst nog even kijken?” Ze kruipen samen onder het bed.

„Hij is nog stuk, en morgen is het zondag.”

„Over drie dagen is moeke jarig.”

„Konden we maar een nieuwe maken, maar we hebben geen klei en geen verf.”

Ze zuchten allebei.

In de kerk klinken voetstappen.

„Gauw, gauw, daar komt moeke aan!”

Ze kruipen vlug onder het bed vandaan. Marga stoot haar hoofd. Ze vergeet „au” te roepen van de haast.

Juist als ze de dekens van het bed trekken, komt moeke binnen.

„Ik wilde eens even kijken of jullie al begonnen waren.”

„Ja moeke,” zegt Mieke vrolijk en ze sliert de deken over het zeil.

„Voorzichtig toch,” knort moeke, „zorg dat de dekens niet vuil worden.”

Marga en Mieke hebben geen tijd om te antwoorden. Zo druk hebben ze het met het bed. Als moeke maar niet verder kijkt . . . Gelukkig, ze keert zich om. Misschien moet moeke wel kijken of de soep niet aanbrandt. Marga en Mieke werken nu echt flink door. Ze zullen moeke laten zien dat ze goed werken kunnen. Dat hebben ze bij mama wel geleerd. Die heeft het altijd zo druk met de kleine broertjes, Rutger en Dirk. Ze kan de hulp van Marga en Mieke best gebruiken. De meisjes weten goed hoe ze een bed moeten opmaken en zwabberen . . . dat is helemaal gemakkelijk. Als ze klaar zijn, kijken ze voorzichtig om een hoekje van de deur.

Kijk, opa is bijna klaar. De stoelen staan weer keurig op een rij.

„Ha opa, mogen we nog even schommelen?”

Opa schudt zijn hoofd. „Nee, nu niet meer. De kerk is schoon, je mag er niet meer spelen. Morgen is het zondag.”

Op hun tenen lopen Marga en Mieke door de schone kerk. Jammer, het ging zo lekker. Mieke zou graag nog even proberen of ze boven de preekstoel uit kon komen.

„Volgende week, hoor,” belooft opa. „Vóór jullie naar huis gaan, mag je nog een keer schommelen.”

Hoofdstuk 5

Het is zondagmorgen. Heel vroeg.

In het kamertje in de kerk klinkt zacht gefluister. „Marga, hoe laat is het?”

Marga draait zich om, slaapt weer verder.

Mieke is nog niet tevreden. „Zeg, Marg, ik heb keelpijn en mijn hoofd doet zo zeer.”

Slaperig kijkt Marga haar zusje aan. „Is het al morgen?”

„Mijn hoofd doet zo zeer,” zegt Mieke nog eens.

Marga is opeens klaar wakker. „Ben je ziek? Moet ik moeke roepen?”

Ze schuift het gordijntje van het kleine raam open. In de dorpsstraat is het nog stil. Er loopt niemand. Maar de zon schijnt al op het huisje aan de overkant. Marga trippelt met haar blote voeten over het zeil. „Wil ik water halen of zal ik moeke wakker maken? Misschien heeft ze een drankje voor je keel.”

„Durf je?”

„Ik durf best, hoor.” Marga duwt de deur van het kamertje heel wijd open om te laten zien hoe goed ze durft.

Mieke blijft alleen achter.

Even later staat moeke bij haar bed. In haar nachtron. Haar ogen kijken verschrikt. „Ben je ziek, kindje? Hoe komt dat nu? Heb je kou gevat? Doet je keel zeer?”

Mieke doet niet anders dan knikken. Marga, half verscholen achter moeke, knikt ook.

„Wat moeten we met jou?” zegt moeke. „Je hoofd is warm, je hebt een beetje koorts ook. Je moet vandaag maar in bed blijven. En het is nog wel zondag. Straks komt de dominee om te preken...” Moeke schudt haar hoofd. Ze weet niet goed hoe het moet. Een ziek kindje in het kamertje in de kerk? Kan dat wel op zondag? „We moeten je maar in de kamer neerleggen, op twee stoelen. Dat is het beste.”

Mieke kijkt niet blij. In de kamer liggen als opa en moeke en Marga naar de kerk zijn? Dan is ze helemaal alleen in huis! Er komen bijna tranen. Nee, het is niet fijn om ziek te zijn en op zondag helemaal niet. Haar keel doet nog erger zeer en haar hoofd bonst. Was ze maar beter, net als Marga...

„We gaan nog even slapen,” zegt moeke, „maar straks krijg je een lekker kopje thee van me met veel suiker.”

Marga kruipt weer in bed. „Ik ook, moeke?”

„Vooruit dan maar, jij ook. Maar nu nog even stil, hoor. Het is zo vroeg. Opa slaapt nog.”

Moeke gaat weg. De deur van het kamertje laat ze op een kier staan. Marga en Mieke kunnen door het smalle spleetje de kerk inkijken.

„Niks fijn om ziek te zijn,” zegt Mieke verdrietig.

Marga probeert haar te troosten. „Misschien ben je weer gauw beter en straks krijg je thee met veel suiker.”

„Was mama er maar.” Miekies lip trilt. „Als mama er was, hoefde ik niet alleen in huis te blijven. En de paddestoel is ook nog stuk. Die kunnen we niet meer maken. Nog twee nachtjes, dan is moeke jarig. Dan hebben we niet eens een cadeau.”

Arme Mieke, alle dingen zijn vanmorgen even verdrietig. En het is nog wel zondag. Buiten schijnt de zon zo blij en de vogeltjes zingen een vrolijk liedje.

In het kamertje in de kerk ligt een klein meisje met dikke tranen in haar ogen.

Marga weet niet hoe ze Mieke troosten moet. Ze begint zelf ook te huilen en dan liggen er twee verdrietige meisjes in het grote bed.

Zo vindt opa hen als hij op zijn blote voeten een kijkje komt nemen.

„Kijk eens aan, tranen?” zegt hij.

„Mieke wil niet alleen in huis blijven,” vertelt Marga.

„Alleen in huis, waarom dan?”

„Als er kerk is, moet ze in de kamer van moeke.”

Opa krabbelt eens door zijn witte krulletjes. „Wil je wel hier liggen, Mieke, hier, als de kerk aan is?”

„Ja, ja,” knikt Mieke.

„Met de deur op een kiertje?”

Mieke gaat opeens rechtop zitten. „Ja opa, ja.” Haar ogen glinsteren weer.

Marga kruipt het bed uit. „Wat fijn, opa, dan gaat Mieke ook naar de kerk.”

Ze lachen allemaal. En moeke, die met de thee binnenkomt, lacht ook. Ze ziet Mieke rechtop zitten. Gelukkig, het kind is niet erg ziek. Ze was zo bezorgd.

„Heel stil liggen, hoor, als de dominee preekt,” zegt opa, „en goed luisteren.”

Mieke knikt. Nou en of. Is het even fijn om naar de kerk te gaan en toch in je bed te liggen?

„Jij gauw aankleden,” zegt moeke tegen Marga. „Jij moet straks netjes naast mij op een stoel zitten.”

Marga begint haar piama los te knopen.

Jammer dat ze ook niet een beetje keelpijn heeft!

Hoofdstuk 6

De kerk loopt vol. Mensen komen binnen in hun zondagse kleren. Mieke, door het kiertje van haar kamerdeur, ziet ze langs schuiven. Kijk, dat is de politieagent van het dorp. Hij heeft een klein jongetje aan zijn hand. Jammer, dat hij zijn mooie pak niet aan heeft. Het is nu net een gewone meneer. Het orgel begint te spelen. Dat klinkt mooi. Mieke luistert ernaar. Het klinkt veel mooier dan anders, als zijzelf in de kerk zit.

Opa komt voorbij. Wat ziet hij er deftig uit in zijn zwarte pak. Nu hij geen pet op heeft, zie je precies zijn kale kruintje. Het is net of zijn witte krulletjes in een krans om zijn hoofd zijn gelegd. Opa steekt even zijn hand door het kiertje van de deur. Dat betekent: „Dag Mieke, stil blijven liggen, hoor!” Nou en of . . . Mieke zal zo stil liggen als . . .

Daar komt de dominee. Mieke kan, als ze een beetje scheef gaat liggen, precies de preekstoel zien.

Het wordt stil in de kerk, het orgel zwijgt ook.

Langzaam klimt de dominee de paar treetjes van de preekstoel op. Nu kan Mieke hem zien staan. Ze hoopt maar dat hij gauw zijn armen wijd uit zal spreiden. Dan lijken zijn toga-mouwen net twee zwarte vleugels. Dat staat zo mooi.

Eerst gaan ze zingen. De dominee geeft het vers op en Mieke in haar bed zingt zachtjes mee . . .

„... Al wat u ontbreekt
Al waar gij om smeekt,
Geef Ik overvloedig.”

Mieke denkt nog over het versje na als het orgel het naspel speelt. Al waar gij om smeekt, geef Ik overvloedig? Mieke herinnert zich opeens de paddestoel onder het bed. Die is stuk en ze weten helemaal niet hoe ze die maken moeten vóór moeke jarig is. Zou de Heer dat weten? Kan ze dat vragen, zo maar?

Mieke vouwt haar handen, maar ze durft er toch niet om bidden. Misschien is dat wel oneerbiedig. En toch... er is niemand die haar helpen kan. Vader en moeder zijn er niet, opa en moeke mogen het niet weten en Marga gaat huilen als ze over de paddestoel praten.

Hoor, de dominee bidt. „Here God, geef ons een kinderlijk vertrouwen in Uw macht. Geef dat we niet alleen zeggen dat U alles kunt, maar dat we het ook geloven. Dan pas durven we met alle kleine dingen in ons leven bij U te komen...”

Mieke houdt haar handen gevouwen en haar ogen stijf gesloten. Wat de dominee bidt, is hetzelfde als ze gezongen hebben. Alles mag je aan God vertellen. Ook over een paddestoel van klei? Ze weet het niet. Ze denkt er nog over als de dominee al lang amen heeft gezegd.

De diakenen gaan rond met de collectezak. Als ze nu de zak ook eens het kamertje in staken. Mieke heeft geen dubbeltje bij zich. Gelukkig, ze lopen voorbij. Ze hebben niet eens door het kiertje gekeken. Ze weten vast niet dat hier nog een ziek meisje ligt.

Als de dominee weer gaat preken, kijkt Mieke strak door haar

kiertje. Soms buigt hij zich voorover, dan ziet ze hem niet meer. Gelukkig komt hij toch telkens weer rechtop. Nu en dan heft hij zijn armen omhoog. O, prachtig is dat. Mieke gaat rechtop zitten om hem nog beter te kunnen zien. Maar dan is het net of de dominee recht door het kiertje haar kamertje inkijkt. Ze schrikt ervan en laat zich weer gauw onder de dekens glijden. Netjes recht, dat hoort. Dat heeft opa gezegd. Jammer, dat opa haar niet kan zien. Hij zit aan de andere kant van de kerk en moeke en Marga ook.

Als de preek uit is, zucht Mieke diep. De organist begint weer te spelen. Fijn, de mensen gaan zingen. De dominee heeft drie verzen opgegeven. Mieke kent ze niet, maar het is zo mooi om stilletjes in bed te liggen luisteren.

Daarna gaan de mensen naar huis. Ze schuifelen langs Miekés kamertje naar de uitgang. Niemand kijkt naar binnen. O ja, tòch, het jongetje van de politieagent. Mieke steekt haar hand op. Wat kijkt hij verbaasd. Hij zegt wat tegen zijn vader, maar dan zijn ze ook alweer voorbij. Mieke moet erom lachen. Wat zal de politieagent nu wel denken. Dat er weer een inbreker is in de kerk?

Opa komt niet. Hij moet wachten tot alle mensen weg zijn en daarna de kerkdeuren sluiten. Moeke is vast gauw koffie gaan zetten met Marga.

Toch gaat de deur van het kamertje wijd open.

Daar staat . . . de dominee.

Miekés dikke wangen worden rood van verrassing.

„Zo, zo,” zegt de dominee, „ligt hier ook nog een schaapje van mijn kudde? Op bed en toch in de kerk, dat heb ik nog nooit meegemaakt.”

Hij gaat op de stoel zitten naast Miekés bed. Verlegen kijkt Mieke naar zijn mooie zwarte toga met de witte bef. Als ze hoger kijkt, is haar verlegenheid opeens verdwenen. De dominee heeft net zulke dikke, rode wangen als zijzelf en zijn blauwe ogen kijken zo vrolijk.

„Ben je erg ziek?”

Mieke schudt van nee. Ze voelt haar keeltje bijna niet meer.

„En . . . heb je naar mijn preek geluisterd?”

Nu knikt Mieke hard van ja. Ze heeft ook gekeken naar zijn wijde mouwen die soms net vleugels leken, maar dat durft ze niet te zeggen.

„Heb je ook begrepen wat ik verteld heb?”

Mieke knikt van ja en schudt van nee.

De dominee lacht. „Heb je het wel begrepen en niet begrepen?”

Mieke lacht ook. „Ik weet niet of ik het wel vragen mag van de paddestoel.”

De dominee kijkt verbaasd. Paddestoel? Hij heeft toch niet over een paddestoel verteld?

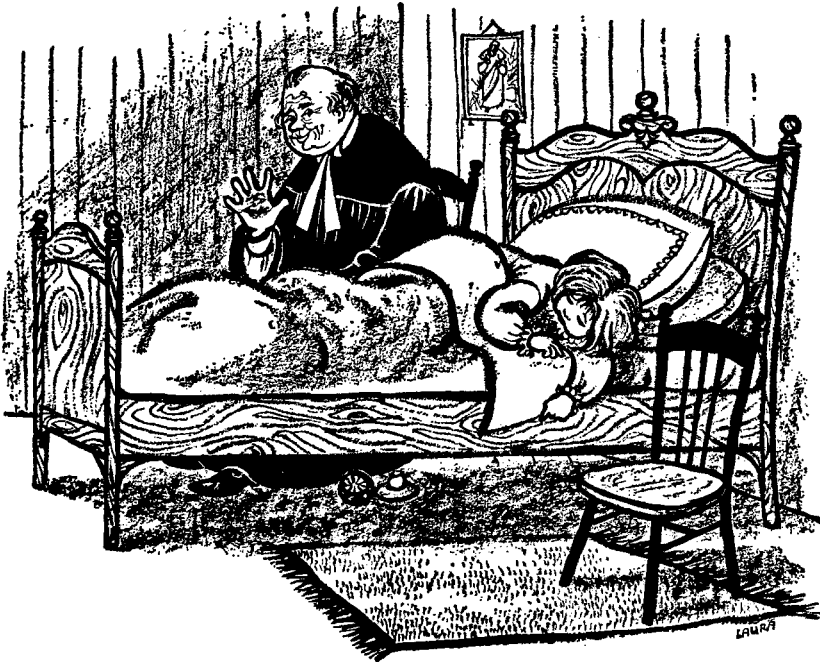
Mieke moet weer lachen. De dominee zet zulke grote ogen op. Hij weet ook niet wat er onder het bed . . .

Ze begint te vertellen. Dat moeke gauw jarig is en dat de paddestoel gebroken is . . .

De dominee begrijpt het opeens. „En nu weet je niet of je dat aan de Heer mag vragen? Hoor eens, kindje, je mag altijd alles tegen Hem zeggen. Zul je dat nooit vergeten? Als je het maar eerbiedig doet. Want dat moet. Maar zeg eens, waar is die paddestoel?”

„Daar, onder het bed,” wijst Mieke.

De dominee gaat op zijn knieën liggen, hij grabbelt in het

donker. Mieke hangt half uit bed. Haar wangen zijn rood van opwinding. Ze fluistert: „Daar, ja daar, dominee, in het hoekje.”

De dominee grijpt en grijpt...

Om het hoekje van de deur verschijnt een hoofd met witte krulletjes. Twee ogen kijken verwonderd het kleine kamertje in. Ze zien een klein meisje in pyjama half uit bed hangen en daarnaast, op de grond, een brede rug in een zwarte toga. Het meisje, vol pret, fluistert: „Daar, ja daar...”

Hoofdschuddend loopt opa de kerk weer in. In zijn ogen glimmen pretlichtjes. Die dominee toch en die Mieke!

Eindelijk is de dominee weer overeind, met de paddestoel in zijn hand.

„Weet je wat, Mieke, ik zal die paddestoel meenemen. Mijn vrouw is erg handig, weet je. Die zal er wel wat op vinden. Wanneer is moeke ook weer jarig?”

„Dinsdag, dominee.”

„Wel, dan kom ik 'm morgen terugbrengen. Is dat goed?”

De dominee bergt de paddestoel op onder zijn wijde toga. Miekés ogen glinsteren.

„Ziezo, dan ga ik weer,” zegt de dominee. „Thuis wacht mijn vrouw met de koffie. Dag Mieke, word maar gauw beter.”

„Ja dominee, dag dominee!”

In de kerk staat de koster te wachten.

„Ik heb even met je kleindochter gepraat,” zegt de dominee.

„Het is te hopen dat ze gauw weer beter wordt.”

„Ik geloof dat het wel meevalt met haar,” zegt opa, en hij doet of hij het stof op de toga van de dominee niet ziet.

Hoofdstuk 7

Het is feest. Het is feest in het huis van de koster. Moeke is jarig.

Er klinken stemmetjes van kleine jongetjes. Dat zijn Rutger en Dirk. Er klinkt ook gepraat van grote mensen. Dat zijn de vader en moeder van Rutger en Dirk, van Marga en Mieke. Marga en Mieke huppelen blij tussen de grote mensen door. Ze hangen aan opa en ze draaien om moeke heen. Opa zet ze eens rustig op een stoel neer. „Ziezo, gaan jullie daar maar even zitten, jullie zijn precies twee draaitollen.”

Opa is niet boos. Dat horen Marga en Mieke wel. Hoe zou je boos kunnen zijn op zo'n dag? Buiten schijnt de vrolijke zon en binnen zijn alleen blijde mensen.

Met glinsterende ogen kijken ze rond. Mieke is al lang weer beter. O ja. De keelpijn heeft gelukkig niet lang geduurd. Gelukkig! Als ze toch eens ziek was nu moeke jarig is . . . Op de tafel staan alle cadeautjes uitgestald. Die heeft moeke vanmorgen gekregen. Een lekker warm vest van opa en een grote fles eau de cologne van vader en moeder . . . en dan nog zakdoekjes en een tablet chocolade.

Maar middenin staat, keurig met de hoed recht op de steel, de paddestoel.

Marga en Mieke kijken er trots naar. Wat was moeke vanmorgen blij met haar cadeau. Vroeg, heel vroeg zijn ze uit bed geslopen. Met de paddestoel, o zo voorzichtig in hun handen,

zijn ze naar de slaapkamer van opa en moeke gegaan. Die sliepen nog, allebei. Maar dat was niet erg. Marga en Mieke wisten wel hoe ze een jarige moeke wakker moesten krijgen. Met hun heldere stemmetjes begonnen ze te zingen: „Lang zal ze leven . . .”

Moeke was ervan geschrokken en opa ook.

„Wat is dat? Wat is er aan de hand zo vroeg in de morgen?”

„Ga gauw naar bed, het is nog bijna nacht.”

De meisjes keken erg verdrietig en toen opa dat zag, kwam hij rechtop zitten.

„O, nu begrijp ik het pas, we hebben een jarige vandaag. Kommen jullie moeke nu al feliciteren? Kom dan maar, kom dan maar even bij ons in bed. Het is voor Mieke veel te koud met haar blote voetjes op het zeil. Straks wordt ze weer ziek.”

De meisjes waren gauw in het grote bed gekropen. Marga naast moeke in haar lange nachtop en Mieke naast opa in zijn lange, witte onderbroek.

Marga hield nog steeds de paddestoel stevig vast. Moeke kon niet zien wat het was, want het papier hadden ze er keurig omheen gedaan.

„Wat is dat, wat heb jij in je hand. Is dat soms een cadeautje?” vroeg moeke. „Mag ik dat uitpakken omdat ik jarig ben?”

Vol spanning keken de meisjes naar moekes gezicht. Zou ze 'm mooi vinden, of . . . ?

„Nee maar, wat prachtig! Hebben jullie die voor mij gekocht?”

En toen riepen de meisjes tegelijk: „Nee moeke, we hebben 'm zelf gemaakt!”

Moeke was sprakeloos. „Zelf gemaakt, zulke kleine meisjes?”

„Jullie hebben een heleboel meegemaakt,” zegt moeder, „maar het is toch allemaal weer goed gekomen.”

Ja, vader en moeder weten alles. Marga en Mieke hebben het verteld toen ook opa en moeke erbij waren.

Vanaf het opengevallen koffertje in de bus tot aan de paddestoel die weer gemaakt was door de vrouw van de dominee.

„Nou, nou,” zei moeder, „jullie zijn echte wildebrassen geweest. Foci!”

„Wel, wel,” zei moeke, „daar hebben we niets van geweten.”

En opa dacht: Nu begrijp ik waarom de dominee op zijn knieën naast Miekés bed lag. Die dominee toch!

Mieke zei: „En je mag ook voor een paddestoel bidden, dat heeft de dominee gezegd.”

„Ja,” zei vader, „je hebt het bijna goed begrepen. Je hoeft nooit voor een paddestoel te bidden. Dat is een dood ding. Maar je mag altijd bidden als je zelf in nood zit, als je niet meer weet hoe het verder moet. En dan geeft het ook niet hoe het komt dat je in nood zit. Dat bedoelde de dominee.”

Marga en Mieke knikten.

„Zo preekte de dominee ook,” zei Mieke ernstig en toen moesten ze allemaal weer lachen.

De bus stopt. Er komen mensen in.

Marga en Mieke blijven netjes zitten en het koffertje in het rek blijft rustig liggen.

Het is toch fijn om naar huis te gaan. Nu kunnen ze weer met Rutger en Dirk spelen en met hun vriendinnetjes. Maar zo'n leuk kamertje in de kerk, nee, dat is er thuis niet.

In het huis van de koster staat een mooie paddestoel met rode hoed te pronken op de vensterbank.